

virkelig give os Lov til at gaa paa Gaden, ellers se vi os nødsagede til at gaa der uden hans Tilladelse.

I øvrigt beretter den ærede Rigsdagsmand her i Tinget, at en lille Dreng blev kørt over af en af Ministerens Kanoner. „Socialdemokraten“ for 2. September siger derimod, at den tunge Kanonvogns Hjul nøjedes med at strejfe hans Ben, saa at han slap uden Beskadigelser. Det lyder dog noget mere beroligende.

En anden Episode, som den ærede Rigsdagsmand meddelte, forekom mig ret betegnende. Den drejede sig om, at en Jæger ude paa Amager har hørt en Kuglepibe lige forbi sig om Ørerne. Denne Jæger har altsaa begivet sig ind paa Jagtterrænet paa en Tid, hvor Adgang var forbudt og var aflyst ved de store Kugler, der hejstes til Advarsel, naar Artilleriet skyder. For denne Fejl, Jægeren har begaaet, skal nu Krigsministeren have Skylden, uagtet den ærede Taler klager over, at Advarselskuglerne blive hejste for tidt, og ikke over, at deres Hejsning forsømmes. Det synes mig nu noget uretfærdigt. Nej, Sagen er den, at den ærede Taler ganske kritikløst møder op med tyndt og tykt, som bliver fortalt ham, og det finder jeg ikke kan henregnes til det „ålvorlige og strenge Arbejde“, som han er saa ængstelig for at se forstyrret af det „Spektakel, Militæret leverer paa Gaderne“.

For at sætte det høje Ting i Stand til at dømme om Beskaffenheden af den ærede Folketingsmands Anker, skal jeg give følgende Oplysning.

I de to sidste Maaneder, September og Oktober, have Forholdene været følgende: Paa *Artilleriets* Skydebaner have Kuglerne kun været hejste en eneste Nat, nemlig mellem 3. og 4. Oktober paa Grund af Natskydning, og om Dagen have Kuglerne ikke været hejste paa i alt 19 Dage. Paa *Fodfolkets* Skydebaner have Kuglerne ligeledes kun været oppe 1 Nat, nemlig den 12.—13. September, paa Grund af Natskydning, og om Dagen have Kuglerne ikke været hejste paa 2 Dage (den 14. og 28. September), alle øvrige Dage har der været Skarpskydning paa Banerne. Den ærede Rigsdagsmand har fremsat den Tanke, at Forsvarskommissionen skulde anstille en Undersøgelse af Kantonnementsøvelserne i Aar. Jeg har for mit Vedkommende intet at erindre mod dette Forslag, men jeg anser det rigtignok for vanskeligt at bringe det til Udførelse, da det her gælder om Bedømmelse af Kommandoforhold, hvortil der udkræves militær Ind-

sigt, som kun findes hos nogle af Kommissionens tilforordnede.

Saa meddeler samme ærede Taler en Beretning om en Artikel i „Social-Demokraten“ angaaende et Forhold, som vedrører 2 Løjtnanter ved 17de Batallion. Sagen er behandlet paa fuldstændig regelmæssig Maade. Der har fundet krigsretlig Undersøgelse Sted, hvorefter en Sekondløjtnant er bleven idømt 14 Dages Vagt-arrest. Kompagnichefen og Premierløjtnanten fandt imidlertid, at forskellige Udtalelser i Bladets Artikel med Overskrift: „Militær Brutalitet. 17de Bataillons 3die Kompagni“ dels vare usandfærdige og dels vare fornærmelige, hvorfor de under 10. August indsendte Andragende til Justitsministeriet om Bevilling til fri Proces ved Sagsanlæg mod Bladet. Justitsministeriet bevilgede disse Andragender den 7. d. M. Den ærede Taler synes ikke om denne Fremgangsmaade, men vilde foretrække, at Krigsministeriet sendte „Social-Demokraten“ en Takskrivelse for dens Artikel, hvis Indhold af de 2 Klagere er betegnet som dels usandfærdigt og dels fornærmeligt. Heri kan jeg imidlertid ikke tjene ham. Loven maa have sin Gang, og han maa finde sig i, at den gælder lige saa fuldt for ham som for alle andre. Forholdet er jo det, at militære Befalingsmænd lige saa vel som alle andre have Ret til at anlægge Sag, naar de føle sig krænkede. Til at anlægge Sag skulde de dog have Krigsministeriets Tilladelse, som man selvfølgelig ikke nægter dem. I de socialdemokratiske Blades Fremstilling og nu i den ærede Rigsdagsmands Mund forandres dette uden videre til, at vedkommende Sag er anlagt efter Krigsministeriets Kommando, hvilket naturligvis giver et ganske fordrejet Billede af de virkelige Forhold.

Den ærede Rigsdagsmand taler om sin anstrengende Gerning, og at han somme-tider har været ved at segne derunder — „men Arbejdet skal og maa gøres, Kritikken skal til, og kan ikke undværes“. Det maatte da i høj Grad ønskes, at man fremtidig vilde sørge for en bedre Kvalitet af denne Kritik, selv om man saa maatte indskrænke Kvantiteten noget. Lad os nemlig se, hvorledes „Social-Demokraten“ udfører dette Arbejde, som den ærede Taler mener, at Krigsministeriet burde paaskønne ved en Taksigelse. Jeg har gjort mig den Ulejlighed Punkt for Punkt at gennemgaa det sidste Overfald paa Krigsministeriet i „Social-Demokraten“s Spalter i Bladets sidste Lørdagsnummer